

‘Ik heb geen enkel balgevoel’

Mijn eerste keer

‘Oktober 2000, op vakantie in Frankrijk. Vrienden van ons vonden dat we – mijn man Boudewijn en ik – echt moesten gaan golfen. Ik had er een hard hoofd in. Niet alleen ben ik helemaal niet opgegroeid met sport, ik heb ook geen balgevoel. Ik hockeyde wel, maar liep in het veld vooral in de weg en had geen idee waar de bal heen ging. We boekten een les-pakket van meerdere dagen, maar na twee dagen wilde ik eigenlijk al stoppen. Waar Boudewijn de ene na de andere bal raakte, raakte ik vooral lucht. Opgeven was alleen geen optie. Na de derde dag begon ik de bal ook te raken en na vijf dagen was ik verkocht.’

Natuurtalent of hard werken

‘Héél hard werken. De eerste pro bij wie ik in Nederland ging lessen, heeft zelfs gevraagd of ik dit wel moest willen. ‘Ja,’ zei ik, ‘we willen dit graag samen gaan doen, dus ik ga door.’ Ik heb ontzettend veel lessen gehad en ben twee keer gezakt voor mijn praktijkexamen voor ik het GVB haalde. Ik haalde een tien voor het theoriegedeelte, maar in de baan vond ik het heel moeilijk. Ik herinner me nog dat ik bij mijn examen begon met een airshot en hoorde de examinerator nog zeggen: “Ik zie het al...”. Dat was niet bepaald vertrouwenwekkend.’

Les of zelf knutselen

‘Les dus, altijd. Ik heb dat ook echt nodig. Ik denk dat ik alleen al om mijn GVB te halen wel zestig lessen heb gehad, en ook na al die jaren les ik nog met grote regelmaat. Op de Veluwe hebben we nu Adriaan Kok als professional. Wat ik bij hem heel prettig vind, is dat hij geen grote veranderingen probeert door te voeren, maar met gerichte aanwijzingen en oefeningen bezig is. Voor mij werkt dat heel goed, het geeft me veel vertrouwen. Hij heeft ook echt belangstelling voor je. Als je een goede score hebt ingeleverd, dan weet hij dat en zegt daar ook wat over. Vorig jaar ben ik in heel korte tijd flink gedaald in handicap. In drie weken speelde ik rondes met 41, 40 en 39 punten, waardoor ik van handicap 19,8 naar 16,6 zakte.’

Af en toe of verslaafd

‘Ik speel veel. Heel veel. Omdat ik het leuk vind. Maar ook omdat ik, als ik een tijdje niet speel, het zo weer kwijt ben.

Als Boudewijn een maand geen club aanraakt, speelt hij de ronde daarna meteen zijn handicap, terwijl ik bij wijze van spreken opnieuw kan beginnen. Ik ga dus af en toe ook naar de baan als ik eigenlijk geen zin heb. Zeker in de tijd van de competitie denk ik wel eens: moet ik nu

alweer golfen? Dan speel ik zo vier keer in de week. En altijd achttien holes. Ik vind negen holes niets, dan begin ik er net een beetje in te komen. Het is dat het nu door corona op veel banen niet anders is, maar mijn voorkeur heeft het niet.’

Clubgebonden of vrije golfer

‘We werden meteen na terugkomst van die introductie-cursus in Frankrijk lid op Edda Huzid. We hadden ons eerst aangemeld op de Veluwe, maar waren daar nummer 164 en 165 op de wachtlijst. Edda Huzid was leuk, al was het wel vervelend dat je zo moeilijk een starttijd kon krijgen. Toen we na drie jaar werden gebeld dat er plek was op de Veluwe, wilde ik daar dan ook meteen naartoe. Alleen zouden we dan wel ons entreegeld en dergelijke kwijt zijn. Zonde, maar ik wist dat we het razendsnel terug zouden verdienen. De weg naar Edda Huzid was deels zo’n tachtigkilometerweg waar we, helaas, heel vaak bekeuringen kregen voor drie, vier kilometer te hard rijden.’

Mooiweergolfer of door weer en wind

‘Ik ga altijd, weer of geen weer. Natuurlijk speel ik ook liever als het lekker weer is, maar slecht weer is geen reden om niet te spelen. Zoals een vriendin altijd zegt: er is geen slecht weer, alleen slechte regenkleding.’

Golf als sport of golf als ontspanning

‘Het kan allebei. Er zijn dagen dat ik alleen op de golfbaan ben om mijn kar uit te laten. Dan vraag je je voor je golfspel af wat je eigenlijk aan het doen bent. Toch ben je lekker buiten in een mooie omgeving aan het wandelen. Maar als ik meedoe aan een wedstrijd, of dat nu de competitie is of een clubwedstrijd, dan is het echt sport. Dan ben ik heel geconcentreerd en word ik best fanatiek. We mochten thuis dan niet sportief zijn, ik heb wel meegekregen dat als je iets doet, je het wel zo goed mogelijk moet doen. Dan wil ik dus winnen ook.’

Sonja van de Rhoer is eigenaar van Culinaire Producties, schreef meer dan dertig jaar columns voor Trouw en heeft ruim zestig kookboeken op haar naam staan. Maar in de baan kan ze intens genieten van een boterham met pindakaas.

🕒 Grootste golf frustratie

‘Och, dat kan zoveel zijn, zeker als je zo’n dag hebt dat het niet gaat. Dan vraag je je toch steeds af hoe het toch mogelijk is dat je weer een airshot slaat, waarom die bal niet doet wat je wilt dat hij doet. Al is mijn grootste frustratie misschien wel dat ik nog nooit heb gezien dat mijn clubhoofd de bal raakt. Ik weet waar de bal is, ik weet wat ik moet doen, en de bal doet ook nog wel wat ik in gedachten heb, maar het zelf zien... nooit.’

🕒 Meteen naar de eerste tee of altijd naar de driving range

‘Nou, dat is bij ons op de Veluwe wel een dingetje. De driving range is best een eind lopen, dus dat lukt helaas niet altijd. Wel ga ik altijd even ‘de kooi’ in. We hebben vlak bij de eerste tee een afslagnet waar je toch nog even je spieren kunt losmaken en wat ballen kunt slaan. En een beetje chippen en putten doe ik ook altijd wel. Helemaal zonder voorbereiding de baan in kan ik niet.’

🕒 Nieuwe spullen of allegaartje

‘Destijds in Frankrijk ben ik begonnen met zo’n half setje van de Decathlon. Later, toen we lid waren op Edda Huzid, kocht ik een Prosimmon-set waar ik lang mee heb gespeeld. Volgens de pro die me de set verkocht, kon ik daar héél lang mee blijven spelen, hij dacht ongetwijfeld dat ik nooit mijn handicap zou halen. Nu speel ik alweer een jaar of acht met een fijne Mizuno-set. Maar mijn huidige pro zegt dat ik er misschien goed aan doe een nieuwe set te laten aanmeten. Deze clubs zijn best zwaar, een lichter setje zou mijn spel volgens hem ten goede komen.’

🕒 Mooiste baan

‘Ik heb twee keer op de Koninklijke Haagsche gespeeld, heel mooi vond ik dat. Ik golf ook graag op de Texelse en ik vind onze homecourse nog altijd geweldig. De Veluwe is een heerlijke baan op een prachtige plek. Als we in het buitenland zijn, willen we ook graag golfen. In Zuid-Afrika heb ik op mooie banen gespeeld, maar ook in Frankrijk. Al vond ik Royal Bled in Slovenië misschien wel het indrukwekkendst. Op en top decadent, met gouden kranen in de baan, maar zó ontzettend mooi. En met een geweldig uitzicht op de bergen.’

🕒 Droomflight?

‘Als ik mag kiezen, dan ga ik graag de baan in met Tiger Woods, Anne van Dam en Sergio García. Anne komt soms op de Veluwe. Een ontzettend aardige meid, die heel goed kan golfen met die prachtige swing van haar. Eigenlijk jammer dat ze in Amerika speelt, daardoor is ze meestal ver weg. Woods is natuurlijk een legende. Wat ik vooral zo bijzonder vind, is zijn mentale kracht. Als je van zó ver terug moet komen, dat is sterk. Ik speelde trouwens ooit op The K Club in Ierland en had daar een goede afslag op de lastige eerste, waarna de gastheer zei dat ik daar beter van de tee kwam dan Tiger Woods toen hij daar speelde. Dat vergeet ik nooit meer. García ten slotte omdat hij al

lang meedraait en volgens mij een bijzonder mens is. Maar ook omdat er een directe link is tussen zijn toernooi op Valderrama en de olijfolie die ik altijd gebruik. Dat vind ik wel leuk.’

🕒 Eten in de baan

‘Ik zorg sowieso dat ik brood bij me heb. En daar zit altijd wel een boterham met pindakaas, sambal en komkommer bij. Pindakaas eet ik verder nooit, alleen in de baan. Heerlijk. Fruit natuurlijk ook, een banaantje bijvoorbeeld, al eet ik liever een appel of gewelde abrikozen. En dan om de twee, drie holes een paar hapjes van het een of het ander om de honger voor te blijven. De candybars die je vaak in lunchpakketjes vindt, eet ik niet. Die gaan meestal direct door naar Boudewijn.’

🕒 Eten in het clubhuis

‘Als culinair journalist kijk je meestal anders naar eten, maar in het clubhuis doe ik dat eigenlijk nooit. We eten regelmatig in het clubhuis – gezellig na de ronde met een goed glas wijn erbij – maar ik zie dat niet als haute cuisine. Behalve in Italië, waar op sommige golfbanen chefs met een Michelinster in de keuken staan. In ons eigen clubrestaurant, De Witte Juffer, wordt goed gekookt, met eerlijke ingrediënten. Ze zijn niet voor niets uitgeroepen tot Beste Golf Horeca 2018 en 2019. Het eten in clubhuizen is prima, je kunt er lekker eten – al is het op de meeste banen wel veel van hetzelfde. Maar het is vooral gezellig om zo samen je golfdag af te sluiten.’ 🍷